Należność pocztowa opłacona ryczałtem.

ROK V SIERPIEŃ 1930 r. № 8

TREŚĆ:

Warunki prenumeraty:

ZWYCZAJNEJ		DLA CZŁONKÓW ZW. LEŚNIKÓW
Kwartalnie	Zł. 1.—	Bezpłatnie
Półrocznie	„ 1 80	
Rocznie	„ 3.50	

Ceny ogłoszeń:

Za tekstem		Na okładce	
1/1 strony	Zł. 100.—	1/1 strony	Zł. 150.—
1/2 „	„ 50.—	1/2 „	„ 80.—
1/4 „	„ 30.—	1/4 „	„ 45.—
1/8 „	„ 20.—	1/8 „	„ 30.—

Adres Redakcji i Administracji:

WARSZAWA, NOWY ŚWIAT Nr. 36. Telefon Nr 230-75.

Konto czekowe w P. K. O Nr. 737

ŻYCIE LEŚNIKA

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO LEŚNIKÓW W RZPLITEJ POLSKIEJ
POD REDAKCJĄ
Prof. inż. ADAMA SCHWARZA

Rok V **Warszawa, sierpień 1930 r.** **№ 8**

ZAŁOŻENIA I ZADANIA C. K. P.

Niech mi wolno będzie, z okazji Dorocznego Zebrania, rzucić kilka uwag o istocie naszego Związku i o tych założeniach, które przez lat tyle przyświecają nam w działalności i które w praktyce życia okazały się dość mocnemi, aby spójnię naszą wytworzyć.

A spójnia ta przetrwała ciężkie momenty. Po szeregu lat intensywnej pracy i szerokiej inicjatywy we wszystkich dziedzinach życia związkowego, przetrwaliśmy obecnie okres znanych trudności, zależnych nie od nas, a od różnych okoliczności zewnętrznych. Jednakże, musi istnieć coś, co uczyniło nas odpornymi na wszelkie zewnętrzne okoliczności i coś, co pozwoliło nam zachować swą całość i solidarność.

Jest to moc tej idei, na której zbudowana jest Centralna Komisja Pracowników Państwowych, czystej i niekłamanej idei ruchu zawodowego. U podstawy wszystkich organizacyj, zrzeszonych w C. K. P., leży przeświadczenie, że jedyną drogą, na której świat pracujący może uzyskać swe prawa, jest drogą *solidarnego zrzeszenia się w imię interesów zawodowych i nieustępliwej walki o te interesy.* Jedynie własnym wysiłkiem możemy zdobyć swe prawa i jedynie na swym własnym wysiłku możemy polegać. *I to jest przyczyna, dlaczego staliśmy się odporni na wszelkie destrukcyjne wpływy, które w nas godziły.*

Wierzymy w siłę ruchu zawodowego, w potężne wartości twórcze, jakie on reprezentuje, w przyszłość jego — i dlatego to, co poza nami się dzieje, uważamy za bardziej przemijające i nietrwałe, niż to, czemu my służymy i czem żyjemy. *To nas łączy i trzyma, to nas czyni mocnymi i solidarnymi.* Ale w ruchu zawodowym C. K. P. posiada *wyraźną fizjonomję,* która również jest podstawą naszej trwałości. Reprezentujemy przeważnie

pracowników umysłowych, ale łączy nas najściślejsza współpraca z pracownikami niższymi i z pracownikami fizycznymi. Wierzymy w słuszność założenia o solidarności całego świata pracy. Wierzymy, że pomoc wzajemna, którą możemy sobie okazywać, ma wielką wartość i że niema takich różnic, które mogłyby nas dzielić.

Te jasne założenia uczyniły nas jednolitymi jeszcze pod jednym względem; tworzymy grupę związków, reprezentujących niezależny ruch zawodowy; nie stworzyły nas potrzeby polityczne żadnej partji; nasze sympatje polityczne mierzymy jedynie stosunkiem, jaki ten czy inny kierunek polityczny ujawnia do naszych postulatów; oddzieliliśmy się wyraźnie od wszelkich organizacyj, reprezentujących rzekomo interesy pracowników państwowych, a nie stojących na gruncie zawodowym, swą taktyką i swym niewyraźnym programem tak często osłabiających naszą walkę. Obejmujemy pomimo to czy może dlatego większość zorganizowanych rzesz pracowników państwowych.

W pracy naszej łączy nas jeszcze jedna wiara, że pracujemy uczciwie i z myślą głęboką dla dobra i przyszłości państwa. Pracujemy dla podniesienia bytu tych, których reprezentujemy, dla zdobycia dla nich praw społecznych, dla podniesienia ich obywatelskiego — dla dobra demokratycznego ustroju Rzeczypospolitej i dla jej rozkwitu i potęgi. Jako pracownicy państwowi czujemy się specjalnie zobowiązani do ciągłej troski o te postulaty. Jeżelibyśmy chcieli scharakteryzować pracę naszą wspólną za lata ubiegłe i wytknąć jej najbliższe zadania, moglibyśmy wskazać na kolejne etapy, któremi ta praca postępowała.

Zaczęliśmy kiedyś od wspólnych wystąpień w sprawach uposażeniowych, przeszliśmy przez okres ustalania naszych założeń w stosunku do ustawodawstwa pracowniczego i osiągnęliśmy na całej linji jednolitość poglądów i dążeń. Ostatnie lata pogłębiły prace C. K. P. przez skierowanie naszej uwagi na podstawowe zagadnienia gospodarcze państwa; w rozważaniach nad temi zagadnieniami szukamy drogi do racjonalnego uzasadnienia naszych zawodowych postulatów gospodarczych. W tych doniosłych sprawach weszliśmy obecnie na teren porozumiewania się z innemi Centralami świata pracy. Nawiązaliśmy też żywy kontakt z międzynarodowym ruchem prac. publicznych i z Międzynar. Biurem Pracy. Przed nami leży jeszcze wiele zagadnień, które musimy sobie rozstrzygnąć, aby znaczenie naszego ruchu wzmóc i dać mu możność odegrać swą rolę.

Obecny moment polityczny nakłada na nas obowiązek wielkiej rozwagi i czujności. Przed Państwem naszem leżą zagadnienia ustrojowe, pierwszorzędnej doniosłości dla jego bytu i roli w niem sfer pracujących. Zagadnienia te nie mogą być obce ruchowi zawodowemu. Stosunek nasz do tych zagadnień musi się ułożyć zgodnie z naszemi sumieniami, jako obywateli, jako reprezentantów warstwy najważniejszej w społeczeństwie, tworzącej pracę. Oto jest szeroki zakres zagadnień, które są treścią naszych prac, wykonywanych wspólnie. Niech mi będzie wolno wyrazić nadzieję, że w dalszym naszym współżyciu będą nami kierować: przywiązanie do idei, które tworzą C. K. P., dobra wola wzajemna i świadomość zadań, które przed nami leżą.

H. Raabe.

Z życia Związku Zawodowego Leśników Rzeczypospolitej Polskiej.

KONFERENCJA ORGANIZACYJNA W BIAŁOWIEŻY.

W dniu 31 lipca r. b. przy sposobności poświęcenia sztandaru szkolnego „Braci Puszczańskiej" w Białowieży z udziałem reprezentantów Związku Zawod. Leśników oraz redakcji czasopism Związku, odbyła się w pałacu myśliwskim konferencja w sprawach organizacyjnych Związku.

W konferencji tej, prócz delegatów z Warszawy w osobach Wiceprezesa M. Nagabczyńskiego i Dyr. L. Chociłowskiego uczestniczyli: Członkowie Zarządu Oddziału Polsko-Białowieskiego z przewodniczącym kol. Wańkowskim na czele, Prezes meijscowej organizacji „Samopomoc" p. Eichler, Prezes Oddziału Siedleckiego Z. Z. L. kol. Szarras, Członek Zarządu tegoż Oddziału kol. Smaczny, Prezes Oddziału Wołyńskiego Z. Z. L. kol. Ziółkowski, i wicedyrektor Dyrekcji Lasów Państwowych w Łucku p. Korwin-Kijuć.

Celem konferencji było omówienie możliwości aktywizacji działalności Oddziałów Białowieskiego, Siedleckiego i Wołyńskiego w kierunku zwiększenia ich zasięgu terytorjalnego oraz stworzenia nowych jednostek organizacyjnych względnie intensyfikowania kół już istniejących, tam, gdzie większe skupienia leśników tego wymagają. Szczególnie zaś nacisk łożono na konieczność organizowania na tych terenach

leśników prywatnych — w związku z przedsięwziętą przez Związek realizacją szeregu postulatów tej kategorji pracowników leśnych. Ponadto chodziło o ożywienie działalności Oddziału Polesko Białowieskiego, który znajdując się w ośrodku ruchu turystycznego, jakim jest Białowieża, ma przed sobą ogromne perspektywy rozwojowe.

W ożywionej kilkugodzinnej dyskusji nad poszczególnemi zagadnieniami zabierali głos wszyscy niemal uczestnicy konferencji, przyczyniając się do zgłębienia poruszanych tematów i wyświetlenia szeregu wątpliwości. Wysłuchano również szczegółowych sprawozdań z dotychczasowej działalności wszystkich trzech Oddziałów, które zebranym złożyli Prezesi Szarras, Ziółkowski i Wańkowski.

W wyniku konferencji postanowiono:

1) wykorzystać zwoływane w najbliższym czasie Zjazdy nadleśniczych w Białowieży i Łucku w celach organizacyjnych Związku, odwołując się do uczestników Zjazdu, aby brali żywszy udział w życiu Związku, zachęcali podległy personel do zasilania szeregów Związku, podejmowali się tworzenia nowych Kół oraz przełamywali, zwłaszcza na terenie Oddziału Łuckiego, niechęć do wcielania w szeregi Związku gajowych.

2) prosić kol. Eichlera — Prezesa świetnie prosperującej pod jego kierownictwem „Samopomocy urzędników" oraz Prezesa Oddziału Białowieskiego kol. Wańkowskiego o przeprowadzenie rozmów wstępnych i podjęcia niezbędnych kroków w celu połączenia obu instytucyj pod egidą Związku. W ten sposób Oddział ten zyskałby na sile i środkach rozwojowych i mógłby spełnić pokładane w nim nadzieje, stając się jednym z większych i najruchliwszych Oddziałów, tem bardziej, że wszelkie poczynania Oddziału, zmierzające do ujęcia w swe ręce ruchu turystycznego i działalności kulturalno - samopomocowej, mają się spotkać z zachętą i poparciem ze strony Administracji Lasów Państwowych w osobie p. Dyrektora Loreta.

Prócz tego Oddział Białowieski winien się zająć możliwie szybkiem zbadaniem możliwości stworzenia Koła względnie Oddziału w Pińsku, jak również i w innych ośrodkach, dotąd działalnością Związku nie objętych.

To samo dotyczy Oddziału Wołyńskiego, który miałby powołać szereg kół oraz Oddziału Siedleckiego, któremu poruczono definitywnie załatwić sprawę Oddziału Białostockiego.

Konferencję zakończono omówieniem szeregu spraw samopomocowych, kulturalno - oświatowych i finansowych oraz uzgodnieniem wielu kwestyj wątpliwych, wynikających z działalności wymienionych Oddziałów i stosunku ich do programu prac Zarządu Głównego.

Tak pożyteczny i obfity wynik narad białowieskich, które pozwoliły nawiązać bezpośredni kontakt z życiem i warunkami działalności poszczególnych Oddziałów, wskazuje na konieczność zwoływania analogicznych konferencyj również i w innych większych punktach organizacyjnych Związku, z udziałem oddziałów sąsiednich, co przyczyni się niewątpliwie do intensywniejszego rozwoju Związku.

„LAS POLSKI" W NOWYM UKŁADZIE.

Zgodnie z zapowiedzią w Nr. 6 „Życia Leśnika" ukazał się Nr. 7 (lipcowy) „Lasu Polskiego", wzbogacony nowemi działami, które winny wzbudzić zainteresowanie w jaknajszerszych sferach czytającego społeczeństwa leśnego. Zawierają one przystępnie ujęte artykuły z praktyki leśnej, sprawozdania z książek i czasopism krajowych, z czasopism zagranicznych, z literatury obcej oraz bogatą kronikę krajową i zagraniczną. Numer sierpniowy dokompletowany będzie ponadto „Echami z zagranicy".

Jak to już zostało ogłoszone, Redakcja postanowiła wprowadzić omawiane zmiany nietylko aby zwiększyć krąg prenumeratorów, którymi winni się stać wszyscy leśnicy polscy, lecz przedewszystkiem dla dobra leśników i nauki leśnictwa.

Nauka leśnictwa bowiem, która do niedawna prawie nie była znaną, kroczyć zaczyna naprzód coraz szybszym krokiem. Rozmaite badania i głębokie studja we wszystkich działach wiedzy leśnej rozszerzają codziennie niemal ciasny dotąd widnokrąg nauki leśnictwa, wysuwają nowe poglądy, tezy i wynalazki, które zajmują umysły leśników całego świata.

Niewiele jednak z tych nowych prawd dociera do lasów polskich. Wskutek braku odpowiedniej organizacji, szerszy ogół leśników naszych nie wie prawie nic dokładniejszego o tem, co gdzieindziej zostało odkryte i znalazło szerokie zastosowanie w praktyce leśnej. Możemy nawet stwierdzić fakty jeszcze gorsze: oto docierają do nas — i to niestety aż nazbyt często — wiadomości, drukowane w pismach codziennych, a nawet, co gorsza, — w pismach fachowych, które nowe myśli nauki leśnej wypaczają, dając obraz ich fałszywy i na żadnych nieoparty podstawach.

Chcąc właśnie umożliwić Czytelnikom zapoznanie się z nowościami na niwie nauki i praktyki leśnej całego świata — zorganizowała Redakcja nowe działy „Lasu Polskiego", które mają za zadanie dawać te wiadomości na podstawie oryginalnych źródeł literatury światowej, lub

też na podstawie doświadczeń, zdobytych przez naszych wybitnych leśników.

Działy te umieszcza Redakcja żywiąc to przekonanie, że przyczynią się one do rozszerzenia widnokręgu myślowego leśników Polskich, a przez to, oraz przez dyskusje na tematy poruszone i przez wymianę zdań przyczynią się do rozwoju wiedzy i rodzimej nauki leśnej.

Redakcja zdaje sobie w zupełności sprawę z tego, że bez pomocy Szan. Czytelników nie będzie mogła działów nowych pisma rozszerzyć i postawić na odpowiednim poziomie. Dlatego też Redakcja prosi wszystkich przyjaciół pisma, ażeby zechcieli wspierać Redakcję w jej zamierzeniach, przez nadsyłanie swoich uwag krytycznych, spostrzeżeń oraz artykułów, które przyczynią się do udoskonalenia nowych działów pisma i wypełnienia trudnego zadania Redakcji.

POD ADRESEM LEŚNIKÓW POLSKICH.

Wszyscy bez wyjątku leśnicy rozsiani na całym obszarze Rzeczypospolitej niewątpliwie zdają dziś sobie sprawę ze znaczenia, jakie dla podniesienia rozwoju i rozkwitu leśnictwa rodzimego ma intensywne szerzenie oświaty zawodowej.

W zrozumieniu całej doniosłoćci tego zadania i idąc na spotkanie odczuwanej przez ogół leśników potrzebie, Związek Zawodowy Leśników w Rz. Polskiej wydał swego czasu, nie bacząc na trudności pieniężne, szereg cennych książek i dzieł z zakresu leśnictwa, dostępnych dzięki temu każdemu leśnikowi polskiemu.

Niestety wiadomość o tem, podawana zaledwie w postaci ogłoszeń, nie dotarła widocznie do wrażliwej zazwyczaj na literaturę zawodową Braci leśnej, skoro nieznaczne stosunkowo nakłady tych książek leżą bezużytecznie na składzie, uniemożliwiając dalszą działalność wydawniczą i obniżając istotną wartość postępu naukowego społeczeństwa leśnego wobec leśników zagranicznych.

Dążąc do naprawienia wynikającej stąd podwójnej szkody dla pozbawionych dziś możności korzystania z osiągniętego dorobku oświatowego czytających leśników polskich, pragnąc ponadto udostępnić im nabycie wspomnianych wydawnictw według ich możności uposażeniowych, Związek Zawodowy Leśników zwraca się niniejszem do wszystkich swoich członków aby bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem PP. Przełożonych i Kierowników urzędów i zakładów leśnych, (na raty), zamawiali wymienione niżej książki i dzieła oraz zachęcali do ich nabywania wszystkie środowiska leśne.

Z ŻYCIA ODDZIAŁÓW Z. Z. L.

Zarząd Oddziału Wileńskiego nadesłał następujące sprawozdanie z działalności Zarządu Kasy Pożyczkowo-Oszczędnościowej za rok 1929.

Na podstawie Uchwały Walnego Zgromadzenia K. P. O. z dnia 14 maja 1929 r. Zarząd K. P. O. składał się z następujących osób: 1) Prezes p. Michał Zacharewicz, 2) Wiceprezes p. Leon Szumski, 3) Sekretarz p. Antoni Buzat i 4) Skarbnik p. Stefan Makowiecki.

Skład Komisji Rewizyjnej: 1) p. Stanisław Bonasewicz, 2) p. Michalina Osobina i 3) p. Jan Jankowski.

W stosunku do r. 1928 Kapitał Udziałowy wzrósł o zł. 1075; przybyło udziałów 74 ubyło 31. Na dzień 1-I. 1930 r. stan liczebny członków 236.

Kapitał Zapasowy wzrósł o zł. 238 gr. 99.

Przychód roczny Kasy zł. 69767 gr. 46, rozchód zł. 69335.

Pożyczek udzielono na sumę zł. 61476 gr. 90, wpłynęło na pokrycie rat zł. 58409 gr. 39.

KOLEDZY!

Uważajcie pilnie, czy potrącają Wam w listach płacy miesięczne składki na rzecz Związku. Przerwa w opłacie składek powoduje utratę praw członkowskich — przynosi szkodę i Wam i organizacji.

*) Dla uczestników Zjazdu 3 zł.

Oszczędności na bież. r-k wpłynęło zł. 7743 gr. 69, wypłacono zł. 6605 gr. 64. Odsetek za udzielone pożyczki, prolongatę rat i zwłokę pobrano na sumę zł. 2377 gr. 66.

Naliczono odsetek za wkłady zł. 392 gr. 11, za inne kapitały zł. 86 gr. 88. Administracyjne wydatki wyniosły zł. 1051 gr. 02, czyli stanowią 0,60 rocznego obrotu, zaś koszt prowizji na 1 udział przypada rocznie około 20½ grosza.

Oszczędności składają członkowie tylko z Wilna, wkłady ich wahają się od 1 do 20 zł. miesięcznie, zaś suma wkładów każdego członka waha się od kilku zł. do tysiąca kilkadziesięciu złotych.

Pożyczki były udzielane od sumy zł. 25 do zł. 500 jednorazowo z terminem zwrotu od 1 do 5 miesięcy. Prolongaty praktykowane były dość znacznie.

Zaległość w opłacaniu rat pożyczek Zarząd notuje ze strony członków z prowincji.

W centrali raty spłacają akuratnie na podstawie list potrąceń.

Wobec tego, iż zaległość w spłacaniu rat ze strony członków z prowincji ostatnio przyjął charakter groźny dla istnienia Kasy, Zarząd zmuszony został na podstawie art. 37 Regulaminu Kasy udzielać pożyczek członkom z prowincji tylko na weksle.

Inowacja ta bardzo dodatnio wpłynęła na sprawność regulacji rat pożyczek, oraz wyegzekwowania długu od osób uchylających się od swych zobowiązań. Był wypadek, iż 2-ch członków Dyrekcja zwolniła ze służby. Jeden winien był Kasie zł. 200, drugi 100. Obydwaj nie życzyli sobie długu uiścić dobrowolnie, nie zważając na wielokrotne wezwania Zarządu i ich poręczycieli. Sprawa ciągnęła się około pół roku. Wreszcie Zarząd zmuszony był użyć ostatecznych środków: posiadane weksle zaprotestował, sprawę skierował do Sądu i na podstawie otrzymanej klauzuli egzekucyjnej za pomocą Komornika Sądowego całkowitą sumę od powyższych członków wyegzekwował.

W dwóch innych wypadkach, również z prowincji, nieuiszczone sumy przez członków pokryli poręczyciele bez żadnych zastrzeżeń.

Zarząd Kasy bacznie czuwa nad powierzonemi mu sumami, oględnie wypłaca pożyczki i energicznie działa w razie potrzeby celem uiszczenia należności, wobec czego do dnia dzisiejszego żadnych strat z tego powodu nie było, zaś kilka wątpliwych pożyczek zostały dostatecznie zagwarantowane.

W roku ubiegłym ustępujący ze służby Dyrekcji Lasów Naczelnik Wydziału Finansowego p. Włodzimierz Szmidt, były długoletni Prezes Kasy Pożyczkowo - Oszczędn. złożył fundację na rzecz Kasy w kwocie zł. 351 gr. 81. Fundacja ta przeznaczona została przez p. Szmidta celem

wydawania pożyczek urzędnikom Centrali do X st. służb. bezprocentowo ze spłatą w 12 miesięcznych ratach.

Dywidenda za r. 1929 wypadnie około 2.80 zł. za udział, mniejsza od zeszłorocznej na tej podstawie, iż Walne Zgromadzenie uchwałą powziętą w dn. 14-V. 1929 r. zmniejszyła stopę procentową od udzielanych pożyczek z $1\frac{1}{4}\%$ do 1% nie zmniejszając stopy procentowej od dobrowolnych wkładów, która wynosi $\frac{3}{4}\%$ miesięcznie.

Czysty zysk w kwocie zł. 1041 gr. 90 Zarząd na podstawie art. 24 Regulaminu Kasy przedłożył do dyspozycji Walnego Zgromadzenia.

Wypłaty Kasy Pogrzebowej.

Kasa Pogrzebowa Związku Zaw. Leśników wypłaciła tytułem pośmiertnego od chwili swego istnienia:

rodzinie po ś.p.	członku Oddziału	zmarłym dn.	Zł.
wg. wykazu ogłoszonego w	Nr. 7 Życia Leśnika	do dn. 18. VII r. b.	13.500
Annie Buchowieckiej	Radomskiego	16. VI r. b.	1.000
Adamie Szönemanie	Doliny Prutu	19. VII r. b.	1.000
Grzegorzu Szwedzie	Krzemienieck.	11. V r. b.	1.000
Fran. Sichniewiczu	„	17. V r. b.	1.000
Pawle Rogoyskim	Wołyńskiego	11. III r. b.	1.000
Konst. Szwabie	„	14. I r. b.	1.000
Eug. Dawidzie	Bydgoskiego		1.000
Andrzeju Orłowskim	„		1.000
Ludwiku Tatarowskim	Radomskiego		500
Józefie Wójciku	„		500
Feliksie Szemeszko	Doliny Prutu		1.000

Ogółem do dn. 21. VIII r. b. wypłacono 23.500

Razem w ciągu istnienia Kasy Pogrzebowej zmarło 20 członków.

SPOŁECZNE BIURO POŚREDNICTWA PRACY ZW. ZAW. LEŚNIKÓW R. P.

poszukuje kandydatów, członków Związku na posady wykwalifikowanych taksatorów i techników urządzeniowych. Zgłoszenia z odpisami świadectw, życiorysami, minimalnemi warunkami, kierować do S. B. P. P. za pośrednictwe właściwych Oddziałów.

Z ADMINISTRACJI LASÓW PAŃSTW.

Kierownictwo Wydziałów A. L. P.

W nawiązaniu do podanego w numerze 4 — 5 z r. b. zawiadomienia o zarządzonem przez Pana Ministra Rolnictwa, za zgodą Rady Ministrów, wyodrębnieniu z Departamentu Leśnictwa Wydziałów Administracji Lasów Państwowych pod kierownictwem Dyrektora Lasów Pana Adama Loreta, podajemy do wiadomości, że kierownictwo poszczególnych Wydziałów Adm. L. P. zostało powierzone osobom następującym.

Kierownictwo Wydziału Organizacji Adm. L. P. P. Dyrektorowi Emilowi Lisowskiemu.

Wydziału Urządzenia Lasów Państwowych, P. Naczelnikowi Wacławowi Stankiewiczowi.

Wydziału Gospodarki w Lasach Państwowych P. Naczelnikowi Józefowi Rosińskiemu.

Wydziału Budownictwa i Komunikacji w L. P. P. Inżynierowi Ksaweremu Glazerowi.

Wydziału Finansowego Lasów Państwowych P. Naczelnikowi Wiktorowi Borzemskiemu.

Kierownictwo Głównej Inspekcji L. P. objął P. Inspektor Józef Miłobędzki.

Na stanowisko Radcy Prawnego został mianowany P. Radca Michał Czajkowski.

PORADY PRAWNE.

ODWOŁANIE Z URLOPU.

Art. 37 ustawy o państwowej służbie cywilnej przewiduje możność odwołania urzędnika każdej chwili z urlopu dla wypoczynku, o ile tego wymagają ważne i niecierpiące zwłoki względy służbowe, z tem jednak, że skoro następnie służba na to zezwoli, należy urzędnikowi umożliwić wykorzystanie udzielonego urlopu, a nadto zwrócić mu koszty podróży tam i zpowrotem, spowodowane nieprzewidzianem odwołaniem z urlopu, według norm, ustalonych dla podróży służbowych. Kwestja umożliwienia dalszego wykorzystania urlopu nie wymaga dalszych objaśnień, natomiast niejasna była kwestja zwrotu kosztów podróży, mianowicie wyłaniały się

wątpliwości, kiedy urzędnikowi przysługuje zwrot tych kosztów podróży oraz w jakiej wysokości. Wątpliwości te usunęło Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem z dnia 17 czerwca 1930 r. L. D. III. 630/1/29, stwierdzając, że zwrot kosztów podróży tam i zpowrotem przysługuje urzędnikowi tylko wówczas, kiedy on, otrzymawszy możność dokończenia przerwanego urlopu, wyjeżdża ponownie do tej samej lub innej miejscowości. Zatem tylko te koszty ponownej podróży winny mu być zwrócone i to najwyżej do wysokości kosztów poniesionych przez funkcjonarjusza państwowego przy pierwszym wyjeździe tam i z powrotem. Takie stanowisko, że należy zwracać dopiero koszty ponownego wyjazdu, wynika także z faktu połączenia w cytowanym ustępie sprawy umożliwienia wykorzystania urlopu ze sprawą zwrotu kosztów podróży, spowodowanych odwołaniem.

O ile chodzi o rozmiar zwrotu tych kosztów podróży, należy je zwracać według norm ustalonych dla zwrotu kosztów przejazdu przy podróżach służbowych, z zaznaczeniem jednak, że diety nie należą się. Przez słowa bowiem „...koszty podróży... według norm ustalonych dla podróży służbowych" rozumie się koszty dojazdu do dworca, koszty biletu kolejowego, koszty przewozu koleją bagażu osobistego, koszty podróży kołowej i t. p., t. j. wyłącznie te koszty podróży, które są wymienione w art. 1 pkt. 1 lit. b i art. 5 ówcześnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie diet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 507, zmiana: Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 347/1922) względnie § 2 pkt. 1, 2 i § 9 obecnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826).

ZAKŁADY NAUKOWE I EGZAMINA SZKOLNE, WYSTARCZAJĄCE DO OSIĄGNIĘCIA STANOWISKA URZĘDNICZEGO W PAŃSTWOWEJ SŁUŻBIE CYWILNEJ.

Za zakłady naukowe wyższe w rozumieniu art. 11 ustawy o państwowej służbie cywilnej uważa się:

a) zakłady naukowe, objęte ustawą o szkołach akademickich z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494), tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawodawczych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich, nadto Szkoła Sztuk Pięknych w Warszawie, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Wyższa Szkoła Handlu Zagranicznego we Lwowie, Wolna Wszechnica Polska w Warszawie, Szkoła Nauk Politycznych w Warszawie, Wyższe Studjum Handlowe w Krakowie, Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu, Trzyletnie Kursy Handlowe Żeńskie Siemiradzkiej, Szkoła Mechaniczno - Techniczna H. Wawelberga i Rotwanda w Warszawie, obecnie Państwowa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, Pań-

stwowa Szkoła Budowy Maszyn w Poznaniu, Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, Państwowa Szkoła Ogrodnictwa w Poznaniu i Szkoła Morska w Tczewie;

b) naukowe zakłady teologiczne: w Przemyślu (rzymsko i grecko - katolicki), w Stanisławowie (grecko-katolicki), Tarnowie, XX. Misjonarzy w Krakowie i OO. Jezuitów w Lublinie dawniej w Krakowie; seminarja duchowne diecezjalne: we Lwowie (grecko - katolickie), Lublinie, Pelplinie, Płocku, Poznaniu i Włocławku;

c) wyższe uczelnie zagraniczne, których dyplomy i świadectwa z ukończenia w nich nauk uznane będą w przepisanym trybie (nostryfikowanej) za równoważne z dyplomami i świadectwami szkół akademickich. Dyplomy i świadectwa uzyskane w szkołach wyższych poza obecnemi granicami Państwa Polskiego z wyjątkiem Rosji przed dniem 1 listopada 1918 r., a w szkołach wyższych w Rosji, przed dniem 1 października 1917 r., nie wymagają nostryfikacji;

d) Wyższa Szkoła Wojenna w Warszawie, Wyższa Szkoła Intendentury w Warszawie, Ecole Supérieure de Guerre w Paryżu, Ecole Supérieure d'Intendance, względnie Stage d'Intendance w Paryżu, Ecole Navale w Brest.

Za zakłady naukowe średnie, których ukończenie uprawnia do zajmowania stanowiska urzędniczego w II kategorji, uważa się:

państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych: ośmioklasowe szkoły średnie ogólnokształcące, siedmioklasowe szkoły realne na terenie b. zaboru austrjackiego, seminarja duchowne rzymsko - katolickie i prawosławne z wyjątkiem wyszczególnionych wyżej w ustępie b), zakłady kształcenia nauczycieli; szkoły zawodowe, których kurs nauk trwa nie mniej niż 3 lata i do których warunkiem przyjęcia jest ukończenie 7-klasowej szkoły powszechnej lub 3-ch klas szkoły średniej ogólnokształcącej, nadto Państwowa Szkoła Budownictwa, Mierniczo-Meljoracyjna w Poznaniu i Państwowa Szkoła Budownictwa w Lesznie.

Te same uprawnienia daje ukończenie na terenie byłych monarchij austrjackiej i rosyjskiej do roku szkolnego 1918/19 włącznie, a na terenie b. państwa pruskiego do roku szkolnego 1919/20 włącznie państwowego i prywatnego z prawami szkół państwowych gimnazjum męskiego i żeńskiego 8-klasowego i 7-klasowego gimnazjum realnego, zreformowanego gimnazjum realnego, wyższej szkoły realnej i szkoły realnej 7-klasowej, seminarjum nauczycielskiego, szkoły handlowej 7-klasowej, szkoły zawodowej średniej, seminarjum duchownego rzymsko - katolickiego i prawosławnego na terenie b. zaboru rosyjskiego, wreszcie prywatnej szkoły średniej ośmio lub siedmioklasowej, tych ostatnich pod warunkiem, że znajdowały się na terenie, wchodzącym obecnie w skład Państwa Polskiego; na terenie b. Królestwa Kongresowego do roku 1905 włącznie — prywatnego sześcioklasowego zakładu naukowego żeńskiego (t. zw. pensje); na tymże terenie do roku 1917 włącznie prywatnej siedmioklasowej szkoły średniej żeńskiej polskiej bez praw szkół państwowych, na terenie b. zaboru pruskiego — siedmioklasowego liceum żeńskiego i wyższego liceum żeńskiego, na terenie b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego — sześcioklasowego liceum żeńskiego prywatnego z prawem publiczności, na terenie b. zaboru rosyjskiego — korpusu kadetów, na terenie b. zaboru austrjackiego — szkoły kadeckiej.

Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu wyższem uważa się uzyskanie:

A. W odniesieniu do szkół krajowych:

a) przy studjach teologicznych: dyplomu magistra teologji, absolutorjum z całkowitego (czteroletniego) kursu nauk na jednym z wydziałów teologicznych

uniwersytetów, naukowych zakładach teologicznych lub w seminarjach duchownych, wyszczególnionych wyżej w ustępie, b) a nadto na wydziałach teologicznych i prawa kanonicznego Uniwersytetu Lubelskiego;

b) przy studjach prawniczych: 1) świadectwa z trzech egzaminów rządowych: prawno - historycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisyj egzaminacyjnych przy uniwersytetach, 2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomji w Uniwersytecie Poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, 6) dyplomu wydziału Nauk Politycznych i Społecznych Wolnej Wszechnicy Polskiej, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź też w Komsji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, 7) dyplomu Szkoły Nauk Politycznych w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwa dojrzałości, po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra;

c) przy studjach lekarskich: 1) dyplomu lekarza w jednym z uniwersytetów, 2) dyplomu doktora wszechnauk lekarskich w jednym z uniwersytetów, 3) świadectwa z końcowego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy Uniwersytecie Warszawskim przez absolwentów, pochodzących z ziem polskich b. cesarstwa niemieckiego, którzy studja lekarskie odbywali w uniwersytetach niemieckich, 4) świadectwa uzupełniającego egzaminu lekarskiego, złożonego przed Komisją egzaminacyjną przy Uniwersytecie Warszawskim, 5) dyplomu lekarskiego zagranicą, uznanego w myśl rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego z dnia 14 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 251);

d) przy studjach filozoficznych: 1) świadectwa egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych Komisyj egzaminacyjnych. 2) dyplomu magistra filozofji w jednym z uniwersytetów, 3) dyplomu doktora filozofji w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu ukończenia Wydziału Humanistycznego, Matematyczno - przyrodniczego lub Pedagogicznego Wolnej Wszechnicy Polskiej, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwa dojrzałości, po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź w Komisji z udziałem delegatów Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, 5) dyplomu Wydziału Nauk Humanistycznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskanego po zdaniu egzaminu przed Komisją egzaminacyjną przy wydziale, w składzie zatwierdzonym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego;

e) przy studjach technicznych: 1) dyplomu inżyniera: dróg i mostów, hydrotechnika, mechanika, chemika, architekta w Politechnice Warszawskiej lub Lwowskiej, 2) dyplomu inżyniera elektryka, inżyniera geodety w Politechnice Warszawskiej, 3) dyplomu inżyniera elektrotechnika, inżyniera mierniczego lub inżyniera meljoracyjnego w Politechnice Lwowskiej, 4) świadectwa ukończenia Szkoły Mechaniczno - Technicznej H. Wawelberga i S. Rotwanda oraz świadectwo

ukończenia z tytułem technolog mechanik lub technolog elektryk przy studjach w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie oraz w Państwowej Szkole Budowy Maszyn w Poznaniu;

f) przy studjach artystycznych: w Akademji Sztuk Pięknych w Krakowie i Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie dyplomu lub świadectwa odpowiedniej uczelni;

g) przy studjach górniczych i hutniczych: dyplomu inżyniera hutnika lub górnika w Akademji Górniczej w Krakowie;

h) przy studjach rolniczych: leśnych i ogrodniczych: 1) świadectwa ukończenia czteroletniego kursu nauk, bądź dyplomu inżyniera rolnika, uzyskanego na Studjum rolniczem, względnie na Wydziale rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, 2) dyplomu inżyniera rolnika, bądź inżyniera leśnika w Politechnice Lwowskiej, 3) dyplomu inżyniera: rolnika, leśnika lub ogrodnika w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, 4) dyplomu inżyniera rolnika lub leśnika na Wydziale Rolniczo - Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego, 5) świadectwa złożenia egzaminu głównego w Państwowej Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie oraz w Państwowej Szkole Ogrodnictwa w Poznaniu;

i) przy studjach weterynaryjnych: dyplomu lekarza weterynarji w Akademji Weterynaryjnej we Lwowie, na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego;

j) przy studjach handlowych: dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie, dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Handlu Zagranicznego we Lwowie, dyplomu ukończenia Wyższego Studjum Handlowego w Krakowie, dyplomu ukończenia Trzyletnich Kursów Handlowych Żeńskich Siemiradzkiej z datą od 1911 do 1919 r.;

k) przy studjach farmaceutycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu magistra farmacji;

l) przy studjach dentystycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu lekarza-dentysty w Państwowym Instytucie Dentystycznym w Warszawie;

m) przy studjach morskich: świadectwa ukończenia Szkoły Morskiej w Tczewie.

B. W odniesieniu do szkół zagranicznych:

dowodów ukończenia studjów, wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 183) w sprawie zmiany art. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych oraz załącznika Nr. 4 do tegoż artykułu z tem, że przy dyplomach belgijskich nie wymaga się potwierdzenia stopnia państwowego przez Commission d'entérinement.

Za dowód wykształcenia wyższego uważa się również uzyskanie świadectwa względnie dyplomu, odpowiadającego warunkom, wyszczególnionym w ustawie z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 823) tudzież świadectw i dyplomów, wymienionych w art. 5 ustępy a), c), d), e), f), k), ustawy dotyczącej kwalifikacyj zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 5 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 864).

Ponadto za posiadających wystarczające egzaminy, wymagane do osiągnięcia stanowiska I kategorji w państwowej służbie cywilnej, uważa się tych

z pośród czynnych w chwili wydania niniejszego rozporządzenia funkcjonarjuszów, którzy na mocy ustawy o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 435) i rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521) i z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 183) pobierali dodatki za studja wyższe, względnie na podstawie ustępu końcowego art. 100 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) uzyskali wyższy szczebel uposażenia.

Za świadectwa, wystarczające przy wykształceniu średniem, uważa się uzyskanie: a) świadectwa dojrzałości (gimnazjum, seminarjum nauczycielskie, wyższe liceum żeńskie i 6 kl. liceum żeńskie), b) świadectwa ukończenia całkowitego kursu nauk (korpusy i szkoły kadeckie 7 kl. — rosyjskie gimnazja żeńskie, szkoły realne, handlowe i licea żeńskie; seminarja duchowne, średnie szkoły zawodowe), c) dyplomu nauczyciela szkół powszechnych, d) świadectwa egzaminu na mierniczego I klasy, uzyskanego po złożeniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną, ustanowioną przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, e) tytułu mierniczego II klasy, uzyskanego na mocy ustępu 3 art. 25 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 46, poz. 454).

Za wykształcenie, wystarczające do osiągnięcia stanowiska III kategorji w państwowej służbie cywilnej, uważa się ukończenie 7 klasowej szkoły powszechnej, lub 3 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej, lub co najmniej 3 letniej szkoły zawodowej, do której warunkiem przyjęcia jest ukończenie nie mniej niż 4 oddziałów szkoły powszechnej.

W wypadkach wątpliwych, nie objętych powyższemi postanowieniami, decyduje, jakiemu poziomowi wykształcenia (wyższe, średnie) odpowiada przedstawiony dowód z ukończenia szkoły lub złożenia egzaminów w kraju lub zagranicą Rada Ministrów na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(Rozp. z dnia 8 listopada 1929 r., Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 663).

ECHA Z ZAGRANICY.

CZAS PRACY W URZĘDACH PUBLICZNYCH PAŃSTW EUROPEJSKICH.

W lipcu 1929 r. Międzynarodowe Biuro Pracy ogłosiło w postaci odbitki maszynowej Zbiór informacyj, dotyczących podanej w nagłówku sprawy.

Wobec bardzo obszernego zakresu tego zagadnienia Międzynarodowe Biuro ograniczyło się w przytoczonej pracy do pracowników administracyjnych centralnych i prowincjonalnych urzędów państwowych i do tej samej kategorji pracowników urzędów komunalnych miejskich i wiejskich.

Czas pracy omówiony jest z następujących punktów widzenia:

1) norma pracy dziennej i tygodniowej,

2) rozkład godzin pracy w ciągu dnia,

3) nadliczbowe godziny pracy,

4) odpoczynek niedzielny,

5) dni świąteczne,

6) płatny urlop wypoczynkowy w ciągu roku,

7) specjalne urlopy, wywierające wpływ na wymiar urlopu wypoczynkowego.

Informacje dotyczą Niemiec, Belgji, Francji, Hiszpanji, Anglji, Holandji, Polski, Jugosławji, Szwajcarji i Czechosłowacji.

Jak wynika ze sprawozdania, zagadnienia te naogół regulowane są rozporządzeniami i okólnikami władz centralnych lub niższych instancyj, nie są zaś gwarantowane odpowiedniem obowiązującem ustawodawstwef.

W Niemczech czas pracy oparty jest na przepisach rządowych z 14 grudnia 1923 r. i uchwale Rady Ministrów z 3 marca 1925 r.;

w Belgji częściowo reguluje te sprawy okólnik z września 1922 r. Nr. c/13011 ;

w Hiszpanji rozkazy królewskie z 10 listopada 1923 r. i 13 stycznia 1926 r.;

we Francji dekret z 29 listopada 1920 r.;

w Anglji rozporządzenie Rządu z lutego 1920 r.;

w Szwajcarji określa czas pracy Rada Związkowa i istnieje dążenie do określenia go na drodze ustawowej;

w Jugosławji określa go ustawa z 3 lipca 1923 r.

Normy pracy dziennej i tygodniowej w centralnych urzędach państwowych wykazują wahania w stosunku do siedmiogodzinnego dnia pracy.

Najniższa norma obowiązuje w Hiszpanji — 5-ció godzinny dzień pracy 30 godzin tygodniowo.

Najwyższa norma jest w Rzeszy Niemieckiej, gdzie wymiar tygodniowej pracy waha się od 51 — 54 godzin, rozkład zaś dzienny zależy od specjalnych właściwości poszczególnych urzędów.

Ośmiogodzinny dzień pracy z wyjątkiem sobót obowiązuje w urzędach Ministerstwa Pracy w Anglji (w soboty 4 godz.) i w biurach podatkowych Czechosłowacji (w soboty 5 godz.).

W Belgji, Francji, większości urzędów Anglji i Cezchosłowacji, Holandji i Jugosławji dzień roboczy wynosi 5 godzin, w soboty z wyjątkiem Francji praca trwa krócej i waha się od 3½ w Belgji i Anglji, do 4-ech w Holandji i również w Anglji, aż do 5-ciu w Jugosławji i Czechosłowacji i 5½ u nas.

Tygodniowa ilość godzin pracy zawarta jest w granicach od 30 — 54.

Dni świątecznych w roku najmniej jest w Holandji — 6, najwięcej w Hiszpanji 25, 8 — w Niemczech, 9 w Anglji, 9 i 3 półdniowe urzędowania we Francji, 12 w Belgji, 14 w Czechosłowacji, 15 — 20 zależnie od stosunków wyznaniowych w Jugosławji.

Pozatem we wszystkich państwach obowiązuje odpoczynek niedzielny.

Godziny nadliczbowe w niektórych z wymienionych państw są wynagradzane odpowiednią dopłatą do pensji, w innych odlicza się zużytkowany w tych warunkach czas od normalnych godzin biurowych w okresie zmniejszonej pracy. Ten ostatni system stosowany jest w Niemczech w przeważającej ilości wypadków, w Anglji i Belgji w stosunku do pracowników wyższych kategoryj. W wypadku wynagrodzenia pracy nadliczbowej stosowane są różne normy. W Belgji więc dla funkcjonarjuszy niższych zależnie od kategorji od 3 — 5 franków za godzinę; we Francji 2½ — 3½ franka, przyczem za pracę do północy dopłata nadliczbowa zwiększa się o 33 1/3%, a od północy do 7 rano o 66,6%. Takie same zwiększenie dopłaty obowiązuje za pracę w niedziele i dni świąteczne, przyczem w ostatnim wypadku zamiast dopłaty może być udzielony dodatkowy dzień urlopu.

W Anglji dopłata za godziny nadliczbowe w granicach od maksymalnej ilości godzin pracy tygodniowej — 42 do 54 godzin jest o 25% wyższe od płacy normalnej, od 54 — 60 godz. zwiększenie wynosi 50%, od 60-ej godziny pracy wzwyż 100%. Praca w niedziele i święta wynagradzana jest z 50% zwyżką.

W Jugosławji opłata tego rodzaju zależna jest od rodzaju pracy i różni się w różnych ministerstwach, w każdym razie jest nie niższe od 25 dynarów za godzinę; w ten sam sposób sprawa jest postawiona w Czechosłowacji, a płace zależnie od kategorji waha się w różnych ministerstwach, w każdym razie jest nie niższe od 25 dynarów za godzinę; w ten sam sposób sprawa jest postawiona w Czechosłowacji, a płace zależnie od kategorji waha się od 3 — 7 koron.

W uzupełnieniu tych wiadomości należy dodać, że **rozkład pracy w ciągu dnia** wykazuje dużą rozmaitość. W Niemczech, Belgji, Francji, Jugosławji urzędowanie jest podwójne: przed i po południu: w Hiszpanji, Anglji, Czechosłowacji odbywa się ono bez przerwy popołudniowej. Z drugiej strony godziny urzędowe zmieniają się zależnie od państwa:

W Hiszpanji odbywa się urzędowanie od 9 — 14,

we Francji — 9½ — 12 i 14 — 18½,

w Anglji 1 — 5 lub 5¼ przyczem w ciągu tego czasu stosowane jest trzykwadransowa lub godzinna przerwa na śniadanie,

w Jugosławji 8 — 12 i 15 — 18, istnieje jednak tendencja do wprowadzenia nieprzerywanego urzędowania od 7½ — 14,

w Czechosłowacji od 7½ — 14¼.

Urzędy komunalne we wszystkich sprawach, tu poruszonych, kierują się często odmiennemi normami, których omówienie wymagałoby specjalnego studjum.

(Biuletyn Nr. 2).

KRONIKA.

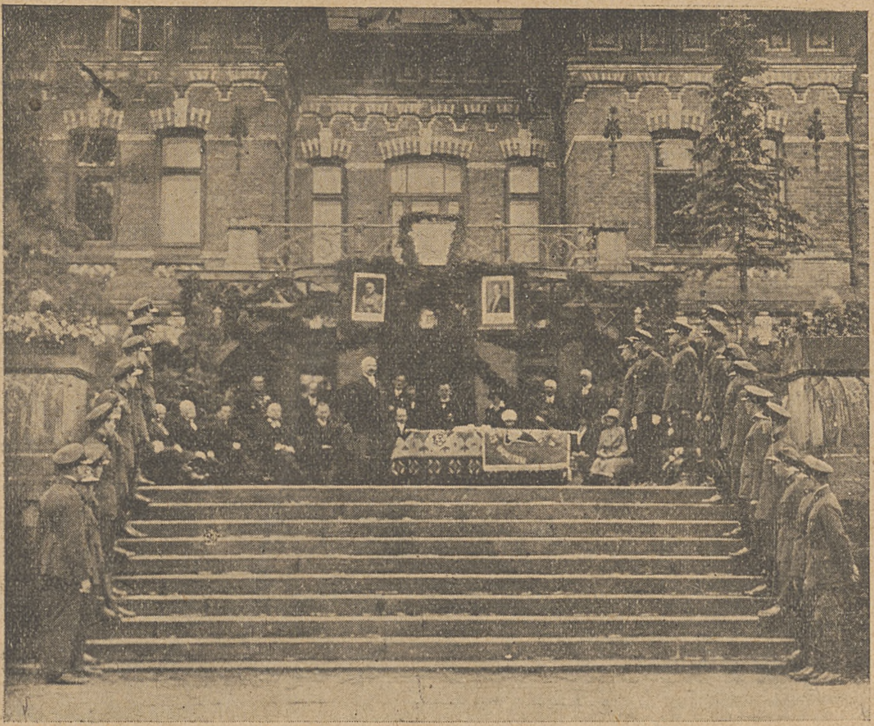
POŚWIĘCENIE SZTANDARU SZKOLNEGO W BIAŁOWIEŻY.

W dniu 31 lipca r. b. odbyła się w Białowieży podniosła uroczystość poświęcenia sztandaru szkoły państwowej dla leśniczych, ufundowanego przez pierwszy rocznik uczniów szkoły, zrzeszonych w stowarzyszeniu pod pięknem mianem „Brać Puszczańska".

W dniu tym rozsianej po lasach polskich Braci Leśnej przybył nowy, zorganizowany huf. „Brać Puszczańska" — młode i żywotne stowarzyszenie, pełne inicjatywy i zapału, w ciągu roku zaledwie stanęło już pod własnym sztandarem, dając piękne świadectwo twórczej i solidarnej pracy. Sztandar ten — to owocny plan zbiorowej woli, wcielonej w czyn pod wytrawnem kierownictwem Dyrektora szkoły inż. Karpińskiego, — pojmującego szkołę nietylko jako przygotowanie do zawodu, ale i jako szkołę życia, — szkołę pracy społecznej, kulturalno-oświatowej i obywatelskiej. Dzięki niemu też „Brać Puszczańska", święcąc uroczystość poświęcenia sztandaru szkolnego dało dowód swej dojrzałości społecznej, i członkowie jej, opuszczając mury szkolne śmiało mogą wstępować w nowe życie.

Uroczystość poświęcenia sztandaru, poprzedzona nabożeństwem w kaplicy pałacowej i podniosłem okolicznościowem kazaniem miejscowego proboszcza ks. J. Dowgwiłło, zgromadziła na pięknie udekorowanym tarasie pałacu myśliwskiego licznych przedstawicieli władz, delegatów i gości.

Tu też odbyło się wbijanie symbolicznych gwoździ przy udziale P.P. Dyr. Syma, Dyr. Zawadzkiego z małżonką, Wojewody białostockiego Zyndram - Kościałkowskiego z małżonką, Wicewojewody Zawistowskiego, Starosty Drożańskiego, Insp. Nagabczyńskiego z Warszawy, inspektorów Szarrąsa i Smacznego z Siedlec, Wicedyrektora Korwin-Kijucia i insp. Ziółkowskiego z Łucka, red. Chociłowskiego z Warszawy, insp. Eichlera z małżonką insp. Modzelewskiego — z Białowieży,

UROCZYSTOŚĆ POŚWIĘCENIA SZTANDARU SZKOLNEGO „BRACI PUSZCZAŃSKIEJ" W BIAŁOWIEŻY. PRZEMAWIA WICEPREZES ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO LEŚNIKÓW KOL. MARJAN NAGABCZYŃSKI.

delegatów stowarzyszeń urzędniczych i Związku Leśników w Białowieży, Nadleśnictwa „Rezerwat", personelu szkolnego — w osobach p.p. Wańkowskiego, Zienkowicza, inż. Kucharskiego, inż. Karpińskiego z małżonką, D-ra Ławrynowicza i wielu innych.

Z pośród nieobecnych nadesłali życzenia i gwoździe P. P. Dyr. Loret, Dyr. Miklaszewski, Dyr. Lisowski, Radca Kloska, Płk. inż. Kania, Insp. Sobertin, Dyrekcja Lasów p. w Radomiu, Redakcja „Przeglądu Leśniczego", Szkoły w Zagórzu; Bolechowie, Margoninie i Cieszynie oraz Stowarzyszenia tych szkół.

Rodzicami chrzestnemi sztandaru byli — P. Dyr. Sym z P. Dyrektorową Zawadzką, p. Wojewoda Kościałkowski z p. inżynierową Karpińską oraz p. Starosta Drożański z p. inspektorową Eichlerową.

Uroczystość zakończono wspólnym obiadem wśród miłego nastroju i wzajemnych serdecznych toastów.

L. P.

ECHA ZJAZDU LEŚNIKÓW CZECHOSŁOWACKICH.

W odpowiedzi na zaproszenie na zjazd leśników Czechosłowackich, Prezydjum skierowało pod adresem Ustredni Jednota Ceskoslovenskeho Lesnictwa następujące pismo:

„Dziękując gorąco za serdeczne zaproszenie delegatów Związku na XIX walny Zjazd Leśników Czechosłowackich i szczerze żałując, iż ze względów od nas niezależnych nie możemy w nim wziąć bezpośredniego udziału, niniejszem mamy ten wysoki i miły zaszczyt przesłać Zjazdowi na ręce Ustredni Jednoty zapewnienie naszych serdecznych i przyjaznych uczuć, a pozdrawiając Zjazd imieniem Związku Zawodowego Leśników Rzeczypospolitej Polskiej — życzyć owocnych obrad dla dobra lasów i leśnictwa Czechosłowacji oraz ogółu zrzeszonych leśników bratniego narodu".

WEZWANIE.

Do byłych uczestników kasy zapomogowej przy kole Toruń Związku Zaw. Leśników Rz. P.

Zarząd Koła Toruń Związku Zawodowego Leśników wzywa byłych uczestników kasy zapomogowej z lat 1926 — 1928 do podjęcia wpłaconych udziałów w terminie do dnia 1.8 1931 r.

Kwoty nie podjęte do wyżej podanego terminu przepisane zostaną na dobro Kasy Oszczędnościowo - Pożyczkowej.

Zarząd.

KOMUNIKAT
Spółdzielni Leśników w Warszawie, ul. Niecała 12.

Spółdzielnia oznajmia, że wobec coraz to liczniejszego napływu zamówień i wskutek tego potanienia wyrobu, obniża z dniem 1-VIII 1930 r. ceny artykułów mundurowych bez umniejszenia jakości materjału i wykonania tychże.

Wszystkie materjały odpowiadają ściśle przepisom, zawartym w rozporządzeniu Rady Ministrów w Dz. Ust Nr. 25/30. który wysyłamy po wpłaceniu do P. K. O. na rach. Nr. 12-114 kwoty gr. 70. Dziennik ten zawiera wzory kraju.

I.

Czapka urzędnicza z kamgarnu bielskiego, 1-szej jakości, bez galonu, z orzełkiem i liściem haftowanym . . . . . . Zł. 20.—

Czapka urzędnicza z kamgarnu bielskiego, 1-szej jakości, z 1 galonem, z orzełkiem i liściem haftowanym . . . . . . „ 21.—

Czapka urzędnicza z kamgarnu bielskiego, 1-szej jakości, z 2 galonami, z orzełkiem i liściem haftowanym . . . . . Zł. 22.—
Czapka „Hardinga" 1-szej jakości dla funkcjonarjuszów niższych z orzełkiem i liściem metalowym . . . . . . „ 10.—
Liść dębowy, haftowany, na czapkę urzędniczą . . . . „ 1.40
„ „ metalowy „ „ funkcjonarjusz. niższych, 1-szy gat. „ 0.25
Orzełek państwowy, haftowany, na czapkę . . . . . „ 2.50
„ „ metalowy, „ , 1-szy gatunek. . . „ 0.30
Pasek srebrny na czapkę urzędniczą, o długości 65 cm. . . „ 1.—
Kordelas dla urzędników I i II kategorji . . . . . „ 45.—
„ „ „ III „ . . . . . . „ 30.—
„ „ niższych funkcjonarjuszów . . . . . „ 18.—
Rapcie do kordelasa dla urzędników I i II kategorji . . . „ 16.—
Żabka do kordelasa dla urzędników III kat. i funkcjonarjuszów niższych „ 4.50
Guzik z białego metalu z orłem państwowym, duży . . . „ 0.15
„ „ „ „ „ mały . . . „ 0.12
„ niklowy „ „ duży . . . „ 0.10
„ „ „ „ mały . . . „ 0.08
Oznaka dla „Straży Leśnej" (blaszana, na pierś) . . . . „ 1.70
Torby juchtowe dla gajowych z trzema przedziałami (b. praktyczne) wymiar 21 X 23 cm. . . . . „ 25.—
Sztylpy z żółtej skóry, ładne i mocne (podać obwód łydek) . . „ 22.—

OZNAKI SŁUŻBOWE DLA URZĘDNIKÓW I FUNKCJONARJUSZÓW NIŻSZYCH.

Kategorja urzędników państw.	Stopień służbowy													
	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIV	XV	XVI XVII	XVIII XIX
	Cena za 1 parę w złotych													
kat. I i II	10 —	8.50	8.—	7.—	6.—	5.50	5.—	5.—						
III					5.50	5.50	5.—	4.50	4.50					
funkcjonar. niższych							2.20	2.—	2.—	1.70	1.60	1.50	1.—	—.90

II.

Kamgarn bielski kolor khaki, wg. posiadanych już przez N-ctwa (Dyrekcje) próbek naszych:

Nr. 501	502	503	504	505	507	508
Zł. 40.—	36.—	43.—	36.—	43.—	38.—	49.—

Podszewka satynowa „Klott" w dobrym gat. Zł. 5.— } za 1 mb. o szez 1.40 metr.
Drelich zielonkawy w dobrym gatunku . „ 7.70 } „ 1 „ „ „ 0.70 „

III.

Materjały sukienne (bielskie, wełn.) na mundury dla funkcjonarjuszów niższych dostarczamy po cenie:

mundur. zwykłe Nr. 62193 Zł. 17.70, prima Nr. 260.44 Zł. 18.90
płaszczowe „ Zł. 20.40, „ Zł. 21.90 } za 1 mb. o szer. 1.40 mtr.
podszewka „Klott" satynowa . . . . Zł 3.50

Wszystkie powyższe artykuły możemy sprzedawać na spłatę w ratach do 6-ciu miesięcy tylko wówczas, o ile zamówienia będą zbiorowe, a Nadleśnictwa pisemnie poręczą (gwarancja wekslowa zbyteczna) terminy spłaty całej należności, — w przeciwnym wypadku artykuły, wymienione w pkt. I. i III. niniejszego komunikatu, sprzedajemy **tylko za gotówkę**, sukno zaś kamgarnowe tylko po dołączeniu do zamówienia 5-ciu weksli, podpisanych i wypełnionych wyraźnie przez zamawiającego, płatnych w dniu 6-go każdego miesiąca w najbliższym Urzędzie Poczt.; pierwszą ratę wraz z opłatą przesyłki (3-5 Zł.) pobieramy za zaliczeniem pocztowem. Kosztów dyskonta weksli nie pobieramy.

W razie zapłaty całkowitej należności za sukno kamgarnowe jednorazowo gotówką przy odbiorze tegoż, cenę tego sukna obniżamy o 5%.

Dla Członków Spółdzielni udzielamy 5% rabatu od powyższych cen i w zamówieniu prosimy nadmienić, że jest się członkiem Spółdzielni.

Według orzeczenia z dnia 16-VII-1930 r., L. 416/30, Stacji Badawczej przy Państwowej Szkole Przemysł. w Bielsku, sukno nasze dla straży leśnej przewyższa o 50% pod względem jakości sukno „Centrali Leśnej", oferowane po niskich cenach, **które ze względu na małą wytrzymałość, wogóle nie może być brane pod uwagę jako normalna tkanina dostawowa.**

Równocześnie oznajmiamy, że w spółdzielni można nabyć „Przewodnik dla Leśniczych" cz. I i II. (zł 19) nowe wydanie „Hodowli Lasu" Sokołowskiego (zł. 25.—), skrypt p. t. „Zakres działania i ustroju władz. państ. i samorządowych w R. P". (zł. 300) i broszurę Zw. Zaw. Leśn. p. t. „Przepisy o państw. służbie cywilnej" (zł. 1.50), mające służyć jako podręczniki do egzaminu praktycznego dla urzędników leśnych.

W końcu sądzimy, że P. P. Leśnicy będą nadal popierać własną Spółdzielnię, która starać się będzie jaknajlepiej zadowolić swoich klijentów—zwłaszcza, że dochód czysty Społdzielnia przeznacza całkowicie na budowę „Domu Leśników w Warszawie", każdy więc leśnik, kupując w Spółdzielni, tem samem pośrednio przyczynia się do budowy „Domu Leśników".

Zakł. Graf. „NASZA DRUKARNIA". Warszawa, Sienna 15.